

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

МѢСЕЧНО ИЛЮСТРОВАНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

ГОД. X.

ДЕКЕМВРИЙ, 1901.

БРОЙ 12.

Рождество Христово.

„Слава въ вишнихъ Богу, на земята миръ,
въ челоуѣчитѣ благоволеніе.“ (Лука 2; 14).

„Слава въ вишнихъ!“ Слушайте!
Азъ чухъ чудесенъ гласъ:
Чухъ сборъ великъ съ единъ езикъ
Възпѣва нѣжний Спасъ.

„Миръ на земята!“ Слушайте!
Спасителъ се родиъ:
За всѣхъ отъ насъ тозъ славенъ Спасъ
Отецъ е проводилъ.

„Слава въ вишнихъ,“ пѣйте ви!
Господъ ни посетиъ:
За всѣхъ единъ Адамовъ синъ
Сина Си е пратилъ.

„Миръ на земята,“ пѣйте ви!
Месия се родиъ:
Запѣйте съ гласъ: „Господъ е съ насъ—
Господъ Емануилъ.“

Пѣй днеска съ радость цѣлий свѣтъ!
Господъ те възлюбилъ:
Нек' едне днесъ доброта вѣсть,
„Спасителъ се родиъ!“

Какъ да празнуваме Рождество Христово.

Този день се празнува по много и
разни начини. Нѣкои си, ползувайки
се отъ свободата отъ всѣка работа, прѣ-

карватъ го въ шумни веселби и пиян-
ства. За тѣхъ празникъ значи день на
развлечение, и празникътъ Рождество
Христово, въпрѣки свещенитѣ обстоятел-
ства на произхождението му, не е исклю-
ченне.

Мнозина се събиратъ съ роднинитѣ си
и се гощаватъ съ раскошни ястия. За
тѣхъ този празникъ е день за угоше-
ние, и нищо повече. Никоя молитва, ни-
коя пѣсень, никое богослужение, никоя
духовна мисль или намѣрение не харак-
теризиратъ тѣхното Рождество Христово.
Да се употрѣбява този день за обработ-
ване обществени интереси и увеличаване
обществено удоволствие не е нѣщо осж-
дително. Но това не трѣба да е единч-
кото нито най-високо употрѣбение на деня.

Може би че голѣмо число християни
считатъ, че този день е день за даване
и приемане подарѣци. Обичаятъ да се да-
ватъ дарове на Рождество Христово е
хубавъ и знаменателенъ, и когато се при-
лично извършва, много спомага за съз-
даване въ мъже и жени смисленъ, благъ
и великодушенъ духъ. Но Рождество оз-
начава много повече отъ това, и когато
се пази деня, както трѣба, дароветѣ нѣма
да бждатъ главната чѣрта.

Деньтъ трѣба да бжде занятъ въ прие-
мане и нагостяване Христа. Той дойде
при Свонтѣ прѣди хиляда и деветстотинъ

години; но Своитѣ Му Го не приеха. Тѣ Го прѣзрѣха, затвориха срѣщу Него вратата и Го разпиха. Нѣкои, обаче, Го приеха, и тѣ бѣха онѣзи, които би могли да се считатъ най-отдалечени отъ Него. Закхей, главниятъ митарь, прие Го въ дома си, и Господь, който знаеше, колко искренъ билъ приемътъ, каза: „Днесъ дойде спасение на този домъ.“ Такова бѣше благословението давано на всѣки домъ и на всѣка душа, що Го приемаше. На такива той „даде властъ да станатъ синове Божии,“ не вреди колко далечъ отъ Христа сж били тѣ по-напрѣдъ. Иисусъ съ радостъ приетъ и нагостенъ, създава кръпкъкъ прѣвратъ.

Той дохожда днесъ и хлопа на всѣка врата. Нека Го приемемъ въ нашитѣ сърдца, нашитѣ домове, нашитѣ черкви, нашия край. Дано Той намѣри по-широкъ, по-сърдеченъ приемъ въ свѣта днесъ отъ колкото е намѣрилъ въ кой да е другъ Рождественъ день! Когато най-първо дойде Христосъ, много малко мѣсто Му се даде. Единъ великъ проповѣдникъ веднѣжъ обнародвалъ силна проповѣдъ върху текста: „нѣмаше мѣсто за тѣхъ въ гостилницата.“ Въ тази проповѣдъ ясно и силно се посочилъ фактътъ, че на Христа твърдѣ малко мѣсто се дава въ високитѣ кржгове на този свѣтъ. За съжалѣние е, наистина, това дѣто на Христа даваме толковъ малко мѣсто тогазъ, когато умоветѣ и сърдцата ни се пълнятъ съ други нѣща. Нека отворимъ широко вратата си. Вратата на всѣки амвонъ, на всѣко Недѣлно училище, на всѣко народно училище, на всѣко законодателно тѣло, на всѣко училище установено за доброто на човѣчеството трѣбва широко да се отвори Нему, и Той да управлява безъ соперникъ. Тогазъ ще се осъществи ангелската пѣсенъ, и миръ ще изпълни земята.

Нѣкои отъ часоветѣ на този день трѣба да се посветятъ на размишление върху посланието Христово. Защо дойде Той? Да ни покаже Отца. Да осияе животъ и безсмъртие. Да освободи плѣника, и изцѣри съкрушения на сърдце. Да съсипе

дѣлата на дявола. Да даде животъ на човѣцитѣ, и да го даде изобилно. Да спасе човѣцитѣ отъ грѣхъ. Да изпълни свѣта съ видѣлина. Да съедини раздѣленитѣ плѣмена и народитѣ земни въ едно общо братство. Какво чудесно послание! Не е чудно, че мъдрецъ се усмихваха, като слушаха възвисенитѣ Му притезания и планове; но врѣмето за усмихване е минало, и даже и мъдритѣ сега гледатъ на всякото Му намѣрение съ живо участие. Иисусъ сега върши това, що каза, че ще извърши. Неговото знаме се е разпространило прѣзъ миналото столѣтие на всѣка посока. Какво ще види новото столѣтие? Не откритието на нови материци, по прѣбраждането на старитѣ, нравственото, политическото, общественото, умственото и духовното подигане на Азия и Африка и на далечнитѣ острови ще бѣде идущата велика стѣпка въ великия вървежъ на събитията, и Иисусъ води войнствата, които излизатъ на побѣда.

Християни трѣбва да бждатъ сближени въ този день. Деньтъ, който прѣдставлява любовъ и миръ, трѣбва да се характеризира отъ любяще служение и миролюбие. Стари разпри и спорове между така нарѣчени християни трѣбва да се погребатъ този день, да се погребатъ тѣй дълбоко, щото да не могатъ никога да възкрѣснатъ. Въ този день вички, които върватъ въ Господа Иисуса като князъ мира трѣбва да се молятъ усърдно да дойде краятъ на всички войни между човѣцитѣ и за общото разпространение на учението Христово относително любянето врагове. Нека се приближатъ една до друга земнитѣ нации. Научнитѣ изобрѣтѣния сж ги довели вънкашно по-близо, а религията Христова ще ги сближи и сърдечно. Догдѣ не се научатъ човѣцитѣ на изкуството да любятъ враговетѣ си, нѣма да проумѣятъ богатството и силата на Христовата религия. Когато онзи урокъ се напише на сърдцата на човѣцитѣ, войнитѣ ще прѣстанатъ и земнитѣ нации радостно ще Го увѣнчаватъ на всички Господарь.

Най-великата нужда на свѣта.

Най-великата нужда на свѣта днесъ е да види Иисуса. Той има нужда да Го види въ Неговата сила да спасява отъ грѣхъ. Той има нужда да Го види въ величието на Неговата любовъ и въ всегашността на Неговата човѣшка симпатия. Какъ може черквата най-добрѣ да приведе свѣта да види Иисуса въ всички тѣзи отношения? Черквата трѣбва прилѣжно да търси удовлетворителенъ отговоръ на този въпросъ. Той е въпросъ, който не може лекомислено да се захвърли на страна. Черквата биде установена за да посрѣщне и да отговори на този въпросъ. Какъ може да се застави свѣтътъ да види Иисуса, и като Го види да бѣде спасенъ отъ Него? Единъ само отговоръ може да се даде на въпроса, и той е: чрѣзъ прѣобразуването на черковнитѣ членове. Въ това прѣобразуване свѣтътъ ще види Иисуса, както Той самъ иска свѣтътъ да Го види въ сегашно врѣме. Този е начинътъ, по който Той е искалъ свѣтътъ да види и да бѣде привлеченъ отъ Него, за онова врѣме, когато Той ще се открие въ пълнотата на Своята слава.

Тайната на чудесното влияние на Апостола Павла въ свѣта прѣзъ всичкитѣ вѣкове на християнството се намира въ факта, че той стана прѣобразуванъ, съвършено промѣненъ човѣкъ. Въ неговото прѣобразуване блѣсна на свѣта славата Божия, както не е блѣсвала въ никого друго прѣзъ всичкитѣ години, що сж се изминали откакъ той положи живота си за Христа. Той привлечалъ човѣци при Христа, не поради нѣкоя лична привлѣкателностъ, но защото хората виждали Христа въ него, надеждата на славата. Неговото прѣобразуване почнало съ неговото обръщание, и се свършило, на земята, съ неговото мъченичество. При това, Павелъ не е считалъ своя случай особенъ. Това, що бѣ постигналъ, той е мислилъ, че е възможно всички вѣрващи да го постигнатъ. И за това той писа: „А ние всинца, като гледаме славата

Господня съ открито лице както въ огледало, прѣображаваме се въ истия образъ отъ слава въ слава, както отъ духа Господень.“ Въ туй прѣобразуване на членоветѣ на черквата лѣжи нейната сила да привлича свѣта нагорѣ въ правдата Божия.

„Бжди мжжъ.“

Това бѣше царъ Давидовтътъ прощаленъ свѣтътъ на Соломона, негова синъ и младъ наслѣдникъ, това бѣше свѣтътъ на старостта къмъ младостта; на опитността къмъ неопитността. Този свѣтътъ прѣдставя една стѣпка наирѣдъ по отношение къмъ езическото: „Познай себе си.“ Той прѣдполага това и тласка къмъ активно участие въ работитѣ на свѣта. Той е въззивъ къмъ мъжество за дѣйствие. Той подбужда къмъ извършване нѣщо добро. Единъ сѣдия казалъ: „Този е най-силниятъ текстъ въ Библията. Бжди мжжъ — колко благородно, колко велико! Навѣрно тогазъ човѣкътъ нѣма нужда да се бои да посрѣщне Бога въ задгробния свѣтъ.“ Всичко зависи, обаче, отъ идеала за мъжество, който се поставя, като цѣль прѣдъ ума. Този идеалъ никакъ не е схщиятъ въ днешно врѣме; нито е билъ и прѣзъ миналитѣ дни.

За старитѣ гърци юначеството е било главната добродѣтель. Юначество въ битки за да се разшири държавата е било всичко. Семейството е било прѣнебрѣгнато и трудътъ се е прѣзиралъ. Аристотель казва: „Природата е промислила роби за работа.“ Отъ това е произзѣзла твърдѣ откъслечна добродѣтель, и на края дошла гибелта. Идеалътъ на мохамеданеца за мъжество е главно свирѣпа ревностъ за поддържане Исляма. Хората или трѣбва да се обърнатъ въ мохамеданство или да бѣдатъ убити. Въ Индия намираме единъ идеалъ, който поглъща дѣятелния животъ въ животъ на безмѣлвно съзерцание. Въ Китай Конфуцианизмътъ учи, че една поредица нравствени отно-

шения и длѣжности между човѣкъ и човѣкъ е достатъчно и почти съвършено изключва нѣщо по-високо. Но тѣзи дни професоръ Петри обнародва изъ своитѣ археологически издирвания факта, че въ древнитѣ врѣмена канибализмътъ (человѣкоядството) се считало твърдѣ почтенно отъ тогавашнитѣ цивилизовани народи! Едно врѣме черквата мислила, че било идеаленъ животъ да се отегли човѣкъ отъ свѣта въ пустинската или мѣнастирска самотия. Въ сегашно врѣме много силна е мисълта, че да бѣде човѣкъ дѣятеленъ въ свѣта и благодѣтеленъ и спомагателенъ е твърдѣ примѣренъ животъ.

И тъй да бѣде човѣкъ мжжъ зависи отъ качеството на мжжество, що умѣтъ има прѣдъ видъ да осмѣществи. Мжжеството може да се оприличи на обикновена кѣща за живѣяне. Подницата на кѣщата е за държане потрѣбни за едене нѣща и пр.; първиятъ етажъ за живѣяне, за приемане гости и за работа; вториятъ етажъ за спане, за обновление, тъй да се каже. Сега, очевидно е, че хората биватъ твърдѣ дѣятелни въ първитѣ двѣ части на кѣщата. Но по-високиятъ етажъ на живота, който трѣбва да привежда човѣка въ съприкосновение съ Бога, много често спи. Но молитва и хваление и размисление за Бога и душата изискватъ най-добритѣ ни и най-свѣтли моменти. То е подигането на душата надъ вихъра на единъ користолюбивъ свѣтъ. Всѣко добро душевно вълнение, подбуждение, и добродѣтель се обновява и усаждава, когато сърдечниятъ животъ се доведе въ благоговѣйно съприкосновение съ Бога. Това е свързането на цѣлото естество на човѣка.

Богъ, ближниятъ, самъ себе — тѣзи тритѣ сѣ центровѣтъ, които изтъкватъ и свързватъ отношенията и длѣжноститѣ на човѣка. Да обича човѣкъ себе си до толкозъ, щото да изключва други, това е себелюбе. Професоръ Мюлеръ въ своята книга върху грѣха прави сжщността на грѣха да състои въ себелюбието. Да се

грижи човѣкъ само за други и съвършено да прѣнебрѣгва себе си, и това води къмъ сериозни послѣдствия. И да напусне човѣкъ всѣка мисль за Бога, ако и да се практикува отъ мнозина, това най-послѣ е печално ехо. Едно клонче може да живѣе въ една чаша вода, и за малко врѣме може да вирѣе безъ корени. Но най-добриятъ начинъ за едно растение е да остане въ жизнено съобщение съ коренитѣ. По такъвъ начинъ се поддържа и религиозниятъ животъ въ човѣшката душа. „Азъ съмъ лозата, вие сте прѣчкитѣ.“

Съвършенството има въ себе си мисълта за пълното. Човѣкъ за да бѣде съвършенъ трѣбва да изпълнява всичкитѣ си длѣжности. Да изпълни само една часть, и това даже по похваленъ начинъ, не отплаща за прѣнебрѣгнати длѣжности. Отъ тукъ нашитѣ длѣжности къмъ Бога, човѣка и себе си трѣбва да ни направятъ да практикуваме и съотвѣтствуващитѣ добродѣтели.—The Christian Intelligencer.

„Не гледайте всѣкой само за себе си, но всѣкой и за другитѣ. Да бѣде въ васъ сжщото мѣдрувание, което бѣше и въ Христа Исуса, който въ образъ Божий като бѣ, не го помисли похищение да е равенъ Богу, но обезслави Себе Си, като прие рабски образъ, и стана подобенъ на чловѣцитѣ: и като се намѣри по образъ както чловѣкъ, смири Себе Си, и послушливъ биде даже до смъртъ и смъртъ на кръстъ.“ (Фил. 2; 4—9).

Щастлива мисль.

(Коледенъ разказъ).

Дѣцата на малкото каменно училище никога не забравиха зараньта, когато малкиятъ Тодорчо най-напрѣдъ дойде на училището. Учителката г-ца Грей бѣше се приготвила да имъ разкаже приказницата, що имъ казваше всѣки Петѣкъ заранъ, и стаята бѣше много тиха. Внезапно по прашния селски пѣтъ се чу дрънкането

на кола и звънливъ гласъ на едно момченце, викайки: „стой, стой.“ Слѣдъ една минута влѣзе въ училищната стая слугата на известния на ученицитѣ Д-ръ Гринъ. На рждѣтъ си той носѣше едно гърбаво момченце съ бѣло лице, изъ което гледаха двѣ кестаневи очи. Слугата сложи момченцето на динѣ столъ близо до Г-ца Грей, и каза тихо:

„Не можемъ вече да го задържимъ у дома, Госпожице, Той е братъ ми Тодорчо, и мжно му става да стои у дома самъ, когато мама излѣзе на работа. Той никога не е земалъ нито стѣпка прѣзъ живота си. Той е много кроткъ и миренъ, и той ни най-малко нѣма да Ви смуцава — не ли, Тодорчо?“

Тодорчо не отговори. Бързитѣ му очи бѣха видѣли нѣщо въ лицето на учителката, което сгрѣ малкото му осамотено сърдце и му казваше, по ясно отъ думи, че тя на драго сърдце го приема.

Изпърво Тодорчо не виждаше друго освѣтъ лицето на Г-ца Грей, но слѣдъ малко той усѣти, че се отправиха къмъ него милосливитѣ очи на едно момиче, което му се усмихна и му показа голѣма ябълка, червена и гладка, излѣскана отъ много търкане съ синята ѝ прѣстилка. На Тодорчо му стана изпърво приятно. Той се увѣри, че тя нѣма да се смѣе на гърба му. Когато на разпусъ, това момиче му подаде ябълката и каза, че ще му донесе по една ябълка „всѣка заранъ“, той биде напълно успокоенъ.

Слѣдъ първия този день, нищо не можеше да задържи Тодорча отъ училището. Дѣцата бѣха свикнали да гледатъ болното момченце, съ блѣдото лице и хубавитѣ уморени очи. Но Бетъ никога не забрави да донесе ябълката, и навѣрно никога по-прѣди не се получавали ябълки такава полировка.

Една ясна но студена заранъ, която Бетъ нарѣче „Коледна“, Г-ца Грей съ румени бузи весело каза:

„Дѣца, намислила съмъ много добъръ планъ!“

Оная нощъ Бетъ се разположи на масата

въ работната стая у дома си, и написа едно писмо до сестра си Агнеза, която бѣше болногледачка въ една отъ градскитѣ болници. Ето писмото:

Любезна Агнезо: Г-ца Грей намислюва много добри нѣща. Желала бихъ и азъ да сторя това. Какво мислишъ, че ще пмаме на Коледа? Коледна елха на наше разположение. И най-доброто е, че всѣка отъ насъ ще спечели съ свой трудъ по-трѣбнитѣ пари, най-малко по единъ доларъ (5 лева) и съ тѣхъ ще си купимъ каквото искаме, ние сме 15 момчета и момчета безъ да броемъ Тодорча; той не може да печели пари, защото е хромъ и гърбавъ. Но той ще напиже лукавнитѣ. Много обичамъ Тодорча; той е много бѣдно момче едва ли има хлѣбъ да яде, и по нѣкога той плаче, защото го боли гърбътъ. Г-ца Грей казва, че ние безъ друго ще си спечелимъ сами по-трѣбнитѣ пари и да не искаме отъ бащитѣ си или майкитѣ си. Мама казва, че азъ мога сама да направя масло, и азъ ще сторя това и ще го продамъ. Старата ни котка е добръ; тя е заспала на рѣчница и за туй не мога да търся думи въ него; трѣбва да съмъ направила немалко погрѣшки. Ти тѣй силно преде, че едва мога да пиша. Сбогомъ.

Твоя любезна сестра: Бетъ.

Никога по-прѣди не сж били мѣднитѣ и никелови петачета и десетачета тѣй жарко търсени и грижливо спестивани въ онова село. Петнайсетѣтъ момчета и момичета работиха деня и ноця за да спечелятъ онѣзи скжпоцѣнни долари (петолевки). Г-ца Грей ги насърчаваше съ своитѣ усмивки, а по-старитѣ помагаша по всѣки възможенъ начинъ. И тѣй стана, че двѣ седмици прѣди Коледа, дѣцата бѣха успѣли да събератъ по-трѣбната сума.

Тѣ съ нетърпение чакаха Тодорча, който бѣше закѣснѣлъ онази заранъ. Когато слугата Томъ най-послѣ пристигна, той бѣше самъ и каза, че Тодорчо билъ боленъ. Той не знаеше, кога ще може да оздравѣе и да дойде пакъ на училището, за туй изпратилъ малко пари за Коледната елха. Той не можалъ да търни и да не спечели нѣщо за тази цѣль. И тѣй той сѣдѣлъ на земята и помогналъ на Томъ да събира ябълки единъ есененъ день. Томъ платилъ петъ стотинки за всѣка дузина. Той спечелилъ само 50 стотинки, защото работата му поврѣдила гърба. „Едва

ли си струва да се изпрати; но той много обичалъ да стори нѣщо — “

„Тодорчо е работилъ по-усилно за своитѣ пари отколкото коя да е отъ насъ, Томъ,“ каза г-ца Грей, кротко, и нѣщо свѣтло блѣсна въ очитѣ ѝ, като тя зѣ десетѣтъ петачета.

Когато се прочетоха паритѣ, излѣзоха всичко 21 долара (105 лева) и 17 сента (85 стотинки) въ малката кутия на масата. Колко извикаха всички отъ радостъ!

Една цѣла седмица Тодорча го нѣмаше на мѣстото му. Всѣка заранъ Бетъ се отбиваше на осамотената кѣщичка, дѣто живѣеше Тодорчо и оставяше по двѣ червени голѣми ябълки. Всѣка вечеръ, като се връщаше тя броеше ябълкитѣ наредени на прозореца. Четвъртъкъ вечеръ тѣ бѣха десетъ. Горкиятъ Тодорчо билъ много боленъ за да ги яде. Тя писа дълго писмо на Агнеза оная вечеръ и ѝ разказа за Тодорча и за неговитѣ петачета и за ябълкитѣ, и какъ Г-ца Грей цѣла да отиде на градъ Нортонъ на другата седмица да купи подарѣци за елхата.

На другата заранъ г-ца Грей разказада на дѣцата Коледна повѣстъ. Тя била за едно сакато момче на име Тимъ. Тѣй жална била повѣстѣта и толкозъ напомнила на Бетъ за Тодорча, щото не можала да я забрави и направила петъ погрѣшки въ урока си. Вечерѣта като отишла да види Тодорча, тя го намѣрила по-добрѣ. Лицето му свѣтнало отъ удоволствие, когато му разказада за паритѣ. Но пакъ се опечалило, когато тѣй казалъ на Бетъ какво Д-ръ Гринъ казалъ, че той не ще можелъ да ходи на училище нѣколко мѣсеци.

„Той каза,“ продължи Тодорчо загриженъ, „че ако да можехъ да отида на голѣма болница да бѣда гледанъ тамъ, то гърбътъ ми можелъ да оздравѣе. Той е увѣренъ въ това. Но ще трѣбва много пари — повече отколкото мама и Томъ могатъ да спечелятъ въ нѣколко седмици. Знаешъ ли, Бетъ, че нѣмаме доволно да платимъ на доктора, и мама е плакала цѣла нощъ, защото азъ я чухъ.“

Бетъ си отиде бавно у дома си. На вечерята тя бѣше тѣй замислена, щото баща ѝ я попита да не би да е умрѣла старата котка, или крадци да сж откраднали паритѣ за елхата. Но Бетъ си поклати главата. „Мисля за нѣщо много сериозно,“ каза тя.

Резултатъ отъ нейното „мисляне“ бѣше още едно писмо до Агнеза. То бѣше много късо:

Драга Агнезо: Колко ще коштува да изпратимъ Тодорча Реймондъ на вашата болница и да го държимъ тамъ, до дѣто оздравѣе? Докторътъ е увѣренъ, че ще може да оздравѣе тамъ. Моля отговори съ първа поща.

Твоя сестра: Бетъ.

Отговорътъ пристигналъ Понедѣлникъ вечеръ. Вторникъ заранъ Бетъ отиде твърдѣ рано на училище. Тя намѣри Г-ца Грей сама.

„Госпожице,“ каза тя, „азъ съмъ намислила единъ планъ. Занята ли сте много? Нѣма да земе много врѣме, мисля.“

Г-ца Грей се поусмивна. „Готова съмъ да го чуя сега, Бетъ,“ каза тя. „Коледенъ планъ ли е?“

„Да,“ каза бавно Бетъ. „Коледенъ планъ е; но не е тѣй добъръ като вашитѣ планове, Госпожице. Той е за Тодорча. Вие видете, че той не може да оздравѣе тукъ, а пъкъ ако отидеше на нѣкоя болница, той ще може съвсѣмъ да оздравѣе. Д-ръ Гринъ казва, увѣренъ е, че ще може. Сега Агнеза казва, ако нѣкой настани Тодорча въ влака, тя ще го посрѣщне на Нью-Йоркъ, ще го заведе на болницата и сама ще го гледа. И знаете ли, Госпожице, нѣма да коштува нищо, освѣнъ билетъ за влака — ето и писмото,“ и тя подаде Агнезиното писмо.

Г-ца Грей прочете внимателно писмото. „Петнайсетъ долара (75 лева)“ каза тя: „петнайсетъ долара и може би повече.“

Тогазъ тя изгледа Бетъ, Бетинитѣ очи бѣха отправени на една кутия на масата — малката кутия, въ която имаше тѣмко 21 долара и 17 сента (105.85 лева). Внезапно тогазъ тя се наведе и цѣлуна сериозното ѝ лице. „Прѣкрасенъ планъ

е мила Бетъ — много по добъръ отъ моя — и увѣрена съмъ, че ще можемъ да го туримъ въ дѣйствиe.“

Отъ гдѣ узна Г-ца Грей плана? Когато Бетъ размисли за всичко това от-

на дѣцата Бетина планъ. Уроцитѣ не се казаха добръ. Но Г-ца Грей се усмихна. Тя знаеше, че другъ урокъ се изучаваше бавно, но здраво — вѣрниятъ, хубавиятъ урокъ на себеотричаннето.



(Отъ една живописъ на Алхриано Вандерверфъ)

„И дойдоха набързо и намѣриха Мариамъ и Иосифа, и Младенеца, че лежеше въ яслѣтъ“ (Лука 2; 16).

послѣ, тя не може да отгадае. Но нѣ-какъ си Г-ца Грей се узнаваше.

Знаменателно подигане и навезждане на вѣжди, клатене и киване на глави по-слѣдва слѣдъ като Г-ца Грей разправи

На другата заранъ, когато тя каза мирно: „Е, дѣца, какво сте рѣшили, петнайсетѣтъ гърла единодушно извикаха: „Да изпратимъ Тодорча въ Ню Йоркъ.“ „Да изпратимъ Тодорча на болницата.“

Всичкиѣ до единѣ отидоха съ Г-ца Грей да извѣстятъ на Тодорча и майка му за всичко това. „Лицето на Тодорча, когато чу благата вѣстѣ, и съзвѣтъ и благодарността на Г-жа Реймондъ, когато тя разбра това, струваха повече отъ всичките коледни елхи въ гората *Адирондаксъ*,” каза Бетъ.

„Това е най-добриятъ Коледенъ даръ, що е добивалъ човѣкъ,” каза Тодорчо. „Самъ стариятъ Св. Никола *) (дѣдо Коладъ), не би помислилъ за такъвъ хубавъ даръ.“

„Ние земаме мѣстото на Дѣда Коладъ,” каза Бетъ, тихо, но я чуха двацѣ и осемъ души, а четирнайсетъ радостни гласове извикаха:

„Тѣй, тѣй, Тодорчо, ние земаме мѣстото на Дѣда Коладъ, тази година!“

Въ малкото каменно училище се даде Коледна елха на другата година, и Тодорчо здравъ и читаваъ, съ бузи тѣй румени като една отъ Бетините ябълки, помогна за добиването потрѣбните за тази цѣль парп. Но, ако и да бѣше много хубава елха съ плодове, бомбони и лешници и хубави подарѣци за всички, Бетъ по-послѣ конфиденциално каза на Г-ца Грей:

„Много сполучливо стана елхата, Госпожице, но никога не можаше да има по-честита Колада отъ онази, когато изпратихме Тодорча на болницата.“

Г-ца Грей се усмихна. „И азъ тѣй мисля. Бетъ,” каза тя.

Смутоветъ въ Атина.

Атина, столицата на Гърция е била прѣзъ миналий м. Ноември потрѣсена отъ ужасни смутове, които напомнятъ най-тъмните врѣмена на срѣдните вѣкове и на инквизицията. Въпросътъ, който развълнувалъ Атинските студенти и изобщо Атинското общество билъ прѣводътъ на Новия Завѣтъ на простоговоримия грѣцки

езикъ. Нищо по-естественно отъ това, ще каже простодушниятъ читателъ. Тѣй мисляли и нѣкои отъ по-благоразумните жители на Грѣцката столица. Но Атинските студенти, ревнивите пазители на чистотата на елинския езикъ, се крайно възмутили отъ този, споредъ тѣхъ, неппростимъ грѣхъ и подигнали ужасенъ мѣтежъ. Отъ станалото сблъскване съ войската паднали около 10 души убити и повече отъ 30 души ранени. Този смутъ принудилъ митрополита, градоначалиника и даже и министерството да подадатъ оставка; но всичко това не умирило студентите, които настоявали да се отлъчатъ отъ църквата правѣржениците на прѣвода; едва около 15-й на миналий мѣсець е билъ опраздненъ университета отъ възбунтуваните студенти, и курсоветъ пакъ почнали.

Министъръ Теотокисъ настоявалъ на своята оставка главно за да може да се направи безпристрастна анкета подъ друго министерство и да се узнае кои сж виновните на несравнения по своята бѣснота мѣтежъ.

Казахме, че поводъ на мѣтежа билъ прѣводътъ на Евангелието на простоговоримия грѣцки езикъ. Що! ще каже пакъ простодушниятъ читателъ. Нима гърците до сега не сж имали Евангелието прѣведено на тѣхния езикъ? Цѣлата Библия е била прѣведена на книжовния грѣцки езикъ още отъ 1850 година; но нѣкои отъ попрактичните гърци, които иматъ присърдце религиозното просвѣщение на простолюдието, зели бѣха инициативата за прѣвеждане Евангелието на *простоговоримия езикъ*, (не на книжовния, който малцина разбиратъ). Относително разликата между книжовния и простоговоримия грѣцки езикъ, Френскиятъ писателъ Леонъ Ламушъ *) казва: „Що е въ сжщностъ новогрѣцкиятъ езикъ? Отговорътъ не е тѣй простъ, както би могълъ да си помисли човѣкъ. Въ днешно врѣме сжществуватъ, въ сжщностъ, нѣколко вида новогрѣцки езикъ — просто-

*) Това наричатъ Дѣдо Коладъ американските дѣца.

*) Въ своята *La Peninsule Balkanique, esquisse, historique, ethnographique et littéraire* Paris 1899. pp. 241, 242, 252

говоримият езикъ, употребяванъ отъ всички, които говорятъ естествено, както сж научили езика на родното огнище, и книжовния езикъ, който се пише, но едва ли се говори. За тѣзи, които смятатъ послѣдния за истински езикъ на сегашна Гърция, новогръцкиятъ езикъ не е нищо друго

години, както всички други езици по земното кълбо. И тъй истинскиятъ новогръцки, то естѣ простоговоримиятъ езикъ не е разваленъ старогръцки езикъ, както френскиятъ или италианскиятъ езикъ не е разваленъ латински езикъ. Той е самиятъ старогръцки езикъ, видоизмѣненъ по есте-



(Изъ една живопись отъ Платхорстъ)

Бѣгство въ Египетъ.

освѣтъ опростотворенъ, но твърдѣ малко видоизмѣненъ старогръцки езикъ. За тѣзи, напротивъ, които виждатъ въ простоговоримия говоръ истинския новогръцки езикъ, този езикъ е наистина съврѣмениятъ прѣдставителъ на класическия гръцки езикъ, но измѣненъ въ течението на двѣ хиляди

ствецитѣ закони, аналогични съ онѣзи, които сж докарали прѣминуването отъ латинския въ романскитѣ езици, що говорятъ и пишатъ днесъ френцитѣ, италианцитѣ и испанцитѣ.“ Слѣдъ като разправя за разликата между класическия и простоговоримия езикъ, Г-нь Ламушъ при-

бавя: „На кжсо казано, простоговоримиятъ гръцки езикъ се съобразява съ сжщия типъ, както и другитѣ — нови Европейски нарѣчия и притѣжава изрази равни съ тѣхнитѣ. Той би могълъ, прочее да се обработи и оформи, щомъ прѣстане да е прѣдметъ на несправедливо прѣзрѣние въ полза на единъ езикъ, който, каквото и да правятъ гърцитѣ, не ще бѣде нищо друго освѣнъ изкуствено творение, неимлюще нито величествената хубостъ на истинския класически езикъ, нито естествеността и хармоничната простота на простонародния езикъ.“*) Ние подчеркнахме горнитѣ думи на френския спсвателъ, който специално е изучавалъ народитѣ населяващи Балканския полуостровъ както и езицитѣ, що тѣ говорятъ.

Смѣшно е, дѣто и добръ увѣдомѣниятъ Виенски вѣстникъ Neue Freie Presse (Новъ Свободенъ Печатъ) твърди, че „до сега не е билъ направенъ прѣводъ на Библията на новогръцки езикъ.“**) Такъвъ прѣводъ на новогръцки езикъ, както казахме, има още отъ 1850 год.; но той е на книжовния гръцки езикъ, който, като имаме прѣдвидъ разликата между книжовния и говоримия гръцки езикъ, не ще да се разбира отъ полуграмотни гърци. Ние помнимъ да сме виждали прѣди повече отъ четиредесетъ години прѣводъ на Новия Завѣтъ на простоговоримия гръцки езикъ и прѣдиполагаме, че този ще да е билъ първиятъ прѣводъ. Ние счетохмъ за нужно да дадемъ горното обяснение за да разбератъ добръ читателитѣ повода за станалитѣ въ Атина смутове прѣзъ миналия м-ць Ноемврий. Поводътъ е билъ

прѣвода на Евангелието на простоговоримия гръцки езикъ, особено обнародването въ в. *Акрополисъ* една частъ отъ този прѣводъ и удобрителниятъ отзывъ на другъ Атински вѣстникъ „Асти.“ Атинскиятъ кореспондентъ на Парижкия „Le Temps“ нарича нарѣчието, на което е направенъ прѣводътъ *un patois affreux* (ужасно просто нарѣчие), и нѣма съмнѣние, че нему както и на всички екзалтирани привърженици на книжовния новогръцки езикъ тѣй се вижда простоговоримиятъ езикъ. Но да приемемъ, че езикътъ на простолюдието е напълно такъвъ, какъвто го прѣдставляватъ възгърженитѣ защитници на езика на Софокла и Платона, пакъ това ни най-малко не оправдава варварскитѣ буйства на Атинскитѣ богословски студенти. Простолюдието има право да се просвѣщава; то има право да иска Свещеното Писание да се печати на негова простоговоримъ езикъ, ако дѣйствително изиящиятъ книжовенъ езикъ, на който е то напечатано е почти неразбираемъ за него. Че такава е била нуждата въ случая, вижда се явно отъ факта, че министръ-прѣдсѣдатель Теотокисъ отговаряйки въ Гръцката Камара на Депутатитѣ на запитването по поводъ на размирицитѣ казалъ между друго, че и Гръцката кралица била поржчала да се направи прѣводъ на Евангелието на простоговоримъ гръцки езикъ, защото като посѣщавала разнитѣ войници въ време на послѣдната Гръко-Турска еойна и ги питала защо не четатъ Новия Завѣтъ, тѣ отговорили, че билъ прѣведенъ на езикъ, който тѣ не разбирали. Войницитѣ излизатъ пѣзъ народната маса, и ако тѣ не разбираатъ прѣведения на книжовния новогръцки езикъ Нови Завѣтъ, това значи, че изобщо и народната маса гърци не разбираатъ този езикъ. Отъ тука и нуждата да се прѣведе Н. Завѣтъ на простоговоримия народенъ езикъ. Но ученитъ гърци възразяватъ на това твърдейки, че единскиятъ езикъ билъ поддържалъ националния имъ духъ прѣзъ най-тъмнитѣ вѣкове на тѣхното робуване, че той билъ единичката

*) Курсивътъ е нашъ.

**) Ние притѣжаваме едно издание на новогръцката Библия отъ 1850 г. издание на Британското и чуждестранно Библейско Дружество. По-новитѣ издания на прѣвода на Библията на новогръцки отъ 1878 г. сж печатани въ Цариградъ. Изданieto на Новия Завѣтъ на новогръцки отъ 1890 г. гласи на първия листъ: Κατ' ἑν τῷ Ἀτίνῃ ἐκδόσιν τῇ 1855 (споредъ Атинското издание отъ 1855 г.)

*) Запомнили сме, че въ този прѣводъ вмѣсто думата *Κύριος* (Господъ) се употрѣбяваше простогръцката дума *αἰθένητα*.

свързка между свободните синове на Елада и неосвободените имъ еднородци въ Турция, че най-послѣ той и до сега се е спазилъ като черковенъ езикъ на всички православни гърци. Единскиятъ езикъ дѣйствително се учи въ всички гръцки училища вънъ отъ Елада; но това не прѣчи на проститѣ полуграмотни гърци да смѣсватъ и нѣмалко турски думи въ говора си, както правятъ и нѣкои наши българи. Колкото за употребението на едински езикъ въ черковитѣ, ние сме увѣрени, че всички здравомислящи българи и гърци ще се съгласятъ съ насъ като кажемъ, че това е голѣмо нещастие, голѣма аномалия, за което духовнитѣ власти въ всички православни страни трѣбва да се черватъ. Простолуднето въ днешно врѣме се стрѣми къмъ просвѣта, за която има улеснения, що не сж съществували въ тъмнитѣ врѣмена. Духовнитѣ власти въ Гърция и въ България трѣбва да разбератъ това и да прѣдварятъ да удовлетворятъ духовнитѣ нужди на народа, иначе послѣдствията ще бждатъ неприятни за тѣхъ.*) Щомъ народътъ дойде въ съзнание и поиска удовлетворението на една своя каква да е въплиюща нужда; най-мѣдрото нѣщо отъ страна на властитѣ, били тѣ граждански или духовни, е да побъррзатъ и удовлетворятъ тази нужда. Народътъ има право да слуша да се чете словото Божие въ черква на свой простоговоримъ езикъ, а не на какви да било изящно класически гръцки, латински и славянски езици, които могатъ да се изучаватъ въ гимназии и университети; но нѣматъ абсолютно никакво право да се употребяватъ въ черквитѣ посѣщавани отъ народа съ цѣлъ за духовно назидание. Но хората трѣбва да да се насърдаватъ да четатъ и изучаватъ Словото Божие въ домоветѣ си; а какъ ще могатъ да сторятъ това, ако имъ се дава то на мъртъвъ или на изященъ кни-

жовенъ езикъ, който тѣ не разбиратъ? Има ли здравъ разумъ въ това? Най-послѣ не знаятъ ли многоучебитѣ Атински студенти, че единъ прѣводъ на Новия Завѣтъ на едно даже мѣстно гръцко нарѣчие не унищожава официалния книжовенъ езикъ? Този езикъ се прѣподава въ училищата на всички гръцки дѣца, какъвто мѣстенъ говоръ и да употребяватъ тѣ; иначе ще трѣба да приемемъ неелестното за гърцитѣ прѣдположение, че тѣ малко уважаватъ книжовния си езикъ. Съ съжаление трѣбва да признаемъ, че отъ Атинскитѣ смутове най-много е пострадало „доброто реноме на гръцкия народъ, нравствениятъ му престижъ.“*)

Една източна приказка. *)

Въ Индия често се разказва слѣдующата приказка, поучението на която много се забравя отъ оиѣзи, на които рѣцѣ сж повѣрени сждбениитѣ на народитѣ.

Единъ крадецъ, за когото била изтѣзта смъртна присѣда, когато билъ още въ тъмницата, изведитѣжъ му дошълъ на ума единъ планъ, чрѣзъ който той можалъ да избави живота си. Той казалъ да повикатъ тъмничния стражаръ, за да му каже, че ималъ да съобщи една тайна на царя, чрѣзъ която тайна послѣдниятъ щѣлъ да придобие голѣмо богатство; но тайната щѣлъ да каже само на царя лично. Извѣстили на царя за това и послѣдниятъ заповѣдалъ да доведатъ прѣстжника при него. Слѣдъ много поклони и почести, които показали къмъ царя, крадецътъ извѣстилъ на Негово Величество, че знаятъ тайната, съ която можелъ да направи златото да се ражда на дървета сжшо, както разнитѣ плодове, и прѣдложилъ веднага да направи опитъ.

Царьтъ, естествено пожелалъ да се възползува отъ това знание на крадеца. Покоренъ на всичкитѣ му распореждания единъ денъ придруженъ отъ министра

*) Жално е наистина, дѣто направеното миналата година прѣдложение отъ нѣкои православни българи да се прѣведатъ черковнитѣ книги на новобългарски езикъ за да ги разбира народа, не се зе въ внимание.

*) Le Temps Nov. 28.

*) Изъ „The Well Spring.“

прѣдсѣдателя, великия първосвещеникъ и нѣколко дворцови служащи, той отишелъ на едно мѣсто вънъ отъ града. Крадецътъ избралъ едно особено мѣсто и като извадилъ една златна монета отъ парцаливитѣ си дрехи, казалъ: „Ако това парче злато се посади на това мѣсто, то отъ него ще изникне едно дърво, на клоноветѣ на което ще увиснатъ китки отъ златни монети, тѣй сбити, както сж гроздетѣ на лозата — но има едно условие за това: това злато трѣбва да се посади отъ ржката на чловѣкъ, който никога не е извършвалъ какво да е прѣстѣпно и нечестно дѣло. Моитѣ ржцѣ не сж чисти, и за това азъ прѣдавамъ златото въ ржцѣтъ на Негово Величество Царя.

Царьтъ земалъ златната монета и като за нѣколко секунди нервозно и стѣснително я държалъ въ ржцѣтъ си, той я прѣвръщилъ на министра прѣдсѣдателя и казалъ: „Помни, когато бѣхъ малко момче, че откраднахъ една малка сума пари отъ касата на баща си. Азъ моля министрътъ да посади монетата. Министрътъ прѣдпазливо казалъ: „Ваше Величество! Не бихъ обичалъ този толкозъ скжпоцѣнъ опитъ да се излага на опасностъ чрѣвъ единъ повърхностенъ погледъ въ моя животъ. Като приемамъ данъка отъ народа, и съмъ изложенъ на разни изкушения, твърдѣ е възможно, че и моитѣ ржцѣ не сж чисти. Съ Ваше позволение азъ прѣдавамъ златото на главнокомандующия войската.“

Но генералътъ за да се отърве поскоро отъ лукавото злато, съ военно хладнокрѣвие казалъ: „О, не, не! Азъ приемамъ военния бюджетъ, купувамъ провизии и оржжията за войската. Дайте го на първосвещеника.“

Но даже и първосвещеникътъ не искалъ да поеме върху себе си отговорността и казалъ: „Вие забравяте, че азъ събирамъ десетъцѣтъ и разподѣлямъ жъртвитѣ. Азъ не мога да сторя това.“

Тогава крадецътъ бързо отговорилъ: „Ваше Величество! Защо ме осжждате на обѣсване, като крадецъ, когато отъ чети-

ритѣ високопоставени личности въ царството, нито единъ не може да отговори за своята честностъ?“

Царьтъ почувствувалъ силата на аргумента и помилвалъ крадеца.

Ив. Д. Стефановъ.

„По-прѣдпочитаемо е добро име неже голѣмо богатство, и добра благодать неже сребро и злато“ (Притчи 22; 1).

Християнството и Днешното Безвѣрие.

(Продължение отъ брой 11 и край.)

Ние трѣбва да прѣсѣемъ доказателствата за историческитѣ факти и за ученията на християнството, както трѣбва да прѣсѣваме доказателствата за какво да е друго човѣчко вѣрвание. Ние може по този начинъ да се надѣемъ, че ще прѣмахнемъ отъ нашата защита на Евангелието нѣкои отъ кривитѣ прѣдставления, които сж подигнали сериозни прѣпятствия противъ него. При това този способъ ще ни придобие почитанието на нѣкои, които искаме да убѣдимъ, и които, въ други отдѣли сж навикнали тѣй да прѣсѣватъ доказателства.

Но, когато всичко се направи, ще останатъ сериозни мъчнотии, особено онѣзи, които се събиратъ около възкресението Христово. Можемъ ли стори нѣщо за да ги намалимъ? Мисля, че можемъ. Ние можемъ да покажемъ, че стричание на възкресението не прѣмахва мъчнотията за обясняване произхождението на Християнството, и за чудесното му дѣйствиe върхъ свѣта, както се то открива въ забѣлжителното прѣвъзходство на християнскитѣ нации. Неоспоримо е, че изъ една религия свойствена на една малка и отпадаща нация внезапно се подигна друга религия подобна ней, но пакъ съдържаша съвсѣмъ нови елементи; и въ бѣлжитъ контрастъ на Иудейството, що бѣ съществувало столѣтия безъ да повлияе много върхъ околнитѣ нации, тази нова религия скоро съ-

бори всичките национални граници, и бързо се разпространи по Римската Империя, и е продължавала да се разпространява и до сега; прѣз много столѣтия тя е била съпрѣдѣлна съ цивилизацията и е монополизирала всичко, що е най-добро въ човѣшкия животъ.

Появението и влиянието на християнството абсолютно стоятъ отдѣлни въ свѣтската история. Тѣ откриватъ забѣлжителна причина. Сжщо положително е, че най-ранните проповѣдници на Евангелието, отъ които Христосъ билъ смѣло проповѣдваатъ да е Спасителъ на свѣта, покланяли сж се прѣдъ Него като Единъ безкрайно по-великъ отъ най-великитѣ маже; и тѣ сж правили това, защото сж имали доказателства, които ги убѣдили, че Той възкрѣсналъ отъ мъртвитѣ. Ако Той не е възкрѣсналъ, и не е въ истинската смисълъ Синъ Божий, то тѣзи маже сж били въ голѣмо заблуждение относително своя Учитель и относително естеството Божие. Съ други думи, едно движение основано на голѣма измама, въ този случай, е дало на нашия човѣшки родъ безкрайно благословение. Единичниятъ начинъ за избѣгване отъ тази дилема е прѣзъ празния гробъ на нашия възкрѣсналъ Господъ. Врѣхъ този начинъ на избѣгване, сегашната наука хвърля ярка свѣтлина. Защото тя ни открива едно събитие, или малка поредица събития, тѣй различни отъ обыкновения редъ на природата, както е възврѣщането въ животъ на мъртъвъ човѣкъ. Отъ тѣзи най-забѣлжителното е произхождението на живота. Произхождението на живота е толкозъ много или малко едно чудо колкото е и възкресението Христово. И тѣй, възкрѣсението Христово, послѣдвано отъ чудесното дѣйствие на Евангелието, що той проповѣдва, не стои вече само, но стои (като фактъ въ историята) на редъ съ други нѣколко събития, отъ които всѣко едно въведе нова ера, която съвършено измѣни цѣлия видъ на свѣта. Това освобождение отъ една богословска мжнотия е отъ прѣголѣма важностъ, защото ни открива дълбока и далеко

простираща се хармония между видими и невидими нѣща, и ни показва свѣтлина отразявана отъ едното врѣхъ другото.

Първата ни длъжностъ къмъ безвѣрниците е ние сами внимателно да изпитаме съкровището повѣрено на нашата грижа, и да опитомимъ, до колкото можемъ, заблуждението, което всегда клони да се смѣсва съ истината. Като правимъ това, ние съ благодарение ще приемемъ отъ всички отдѣли на учението прави способности за изслѣждане. Това ще спомогне много да ни слушатъ онѣзи, които искаме да убѣдимъ. Тогазъ трѣбва ясно да изложемъ резултатитѣ на нашето изслѣждане, и да възпроизведемъ, до колкото можемъ, доказателството, на което почива нашата вѣра.

За вѣрващия най-силното потвърждение и провѣрка на нашата вѣра се намира въ собствения неговъ вхтрѣшенъ животъ; но този животъ може да се възпроизведе само въ твърдѣ малкъ размѣръ. При все това, както невидимата величественостъ на Сина Божия се откри на човѣцитѣ въ светия Му животъ на земята, тѣй може и ние да се надѣваме, да ни облѣче и насть, Неговитѣ раби, съ една мѣра отъ Своята морална слава. Това ще бжде истинското допълнение на онова историческо доказателство, що трѣбва всегда да сме готови да прѣдставимъ. Всѣкой отъ тѣзи отдѣли доказателства се нуждае отъ другия, и никой не замѣства другия. Честъ, че когато Мойсей говорятъ съ Бога на гората, лицето му уловило сиянието на Оногова, съ когото говорятъ. Онова свѣрхестествено сияние открило на Израиля божествената властъ на дадения чрѣзъ Мойсея завѣтъ. Но то не замѣсти писанитѣ на каменнитѣ плочи думи. Тѣй се нуждаятъ и онѣзи, които тълкуватъ и защищаватъ Евангелието Христово, да стоятъ прѣдъ Него, и да излизатъ отъ Неговото присѣствие носящи въ ржцѣтъ си думитѣ на животъ написани отъ Неговитѣ устни, и отражаващи въ своята правда, благость, и прѣданностъ къмъ Неговото дѣло нравствената слава на Учителя комуто тѣ служатъ.

ИЖИЦАТА ЩО ЯКОВЪ ПОСТРОИ.

ОТЪ REV. J. WESLEY JOHNSTON, D. D.

ПОВѢСТЬ за Младитѣ.

(Прѣв. отъ Английски).

(Продължение)

Обаче съвсѣмъ безполезни бѣха неговитѣ старания, защото тука сѣдѣше Яковъ при него и той се улови като мишка въ капанъ.

Два горчиви часа бѣха онѣзи, които той прѣкара нея вечеръ. Бурята бѣ нападнала кжшата му, и понеже нѣмаше основа, тя падна въ съвършенна съсияния.

Когато тренътъ зѣ да поспира прѣди да стигне до станцията, пжтниците почнаха да се приготвятъ за излизане. Всѣкой земаше чантата си, палтото си, затвареше книги и вѣстници, а тѣзи нѣща показваха, че тренътъ е свършилъ пжтя си. Г-нъ Джрбинъ стана съ другитѣ и Яковъ стори сжщото. Никой отъ тѣхъ не каза дума, но и двамата бѣха равно рѣшени — Г-нъ Джрбинъ че ще сполучи да изгуби Якова въ навалищата; Яковъ, че подъ никакви обстоятелства нѣма да изгърве г-на Джрбинъ. Като зѣ чантата, г-нъ Джрбинъ най-послѣ излѣзе отъ вагона и Яковъ вървеше близо до него. По този начинъ тѣ вървеха по перона, когато внезапно една ржка улови рамото на г-на Джрбинъ, който като погледна видѣ г-на Алфордъ.

„Вървѣте съ мене,“ каза той съ единъ бързъ повелителенъ гласъ. „Позволѣте ми да ви освободя отъ вашата чанта,“ като я зѣ въ сжщата минута отъ почти парализираната ржка на г-на Джрбинъ. „Хайде сега; вие г-да, моля, да ме придружите,“ каза г-нъ Алфордъ, говорейки на двамата мже, които Яковъ подозрѣ да сж детективи (тайна полиция). Г-нъ Джрбинъ насмалко щѣше да падне. Той погледна г-нъ Алфордъ по единъ записанъ начинъ. Единъ отъ мжете го хвана за раката и му помогна да влѣзе въ колата, която ги чакаше. До сега г-нъ Алфордъ не бѣ продумалъ на Якова, нито бѣ му отправилъ погледъ

на познанство. Всичкото негово внимание бѣ обърнато къмъ г-нъ Джрбинъ. Слѣдъ като помогна на г-на Джрбинъ да влѣзе въ колата, стражарътъ, защото такъвъ бѣ той, сѣдна при него, а г-нъ Алфордъ и Яковъ сѣднаха на срѣщния столъ. Другиятъ стражаръ сѣдна при коларя и тогава тѣ отпжтуваха къмъ г-нъ Алфоровата кжша.

ГЛАВА XX.

Г-нъ Алфоровото присѣствие на централната станция въ Нью-Йоркъ се лесно обяснява. Г-нъ Адамсъ, чрѣзъ употреблението тайната азбука отъ Норудъ бѣ далъ на Нью-Йоркската канцелария едно общо изложение на работата, като спомена и факта за Якововото отиване до Викфордъ и намѣрението му да се качи на бързия влакъ въ Брентонъ. Г-нъ Алфордъ, който бѣ въ канцеларията, когато дойде г-нъ Адамсовата телеграма, изведнѣжъ се събощи съ началника на полицията. Той изведнѣжъ прати телеграми до Албани и други станции на пжтя, щото гдѣто и да слѣзе г-нъ Джрбинъ единъ стражаръ да го чака. Той даде сжщо на г-на Алфордъ двама „тайни полицейски“ за станцията въ Нью-Йоркъ.

„Азъ мисля, че този младежъ е правъ,“ каза началникътъ, кога г-нъ Алфордъ говори за Якововия планъ споменатъ въ г-нъ Адамсовата телеграма. „Повечето хора въ такива врѣмена изгубватъ ума си, и не мислятъ за най-важното нѣщо“ продължи началникътъ. „Да арестуватъ ли моятъ хора и вашия касиеръ и да го доведатъ тука или да ги оставятъ на ваше разположение?“

„Азъ едва ли зная кое е право да стори,“ каза г-нъ Алфордъ. „Причината на това може да е била нѣкоя умствена мжнотия, или иѣкой видъ слабост. Азъ не мога

да си въобрази какъ може г-нъ Джрбинъ да стори такъво нѣщо. Трѣбва да е имало нѣкое нещастие нѣкадѣ.“

Началникътъ не каза нищо. Той рѣдко се мѣсеше въ такива случаи. Неговото познанство съ прѣстѣпления бѣ го научило, че нѣкои хора сж родени лоши, нѣкои извършватъ лошевина, а на нѣкои лошевината се натрапва.

„Вие сте наклонни, тогава, да му дадете ползата на съмнѣнието?“ каза началника, слѣдъ малко млчание.

„Да,“ отговори г-нъ Алфордъ.

„Тогава азъ ще кажа на моитѣ хора да слѣдватъ вашитѣ наставления. Щомъ човѣкъ влѣзе въ полицейския участъкъ, той е вече обществено притѣжание; вѣстникитѣ го подзематъ, твърдѣ мжно е за него да се отърве:“

Кога стигнаха у г-нъ Алфордови всички влѣзоха вхтрѣ, но двамата стражари зѣха такъво положение, щого г-нъ Джрбинъ не можеше да не види, че той е затворникъ. Но като че той не се грижеше много. Неговата несполука да избѣгне и увереността му, че ще бжде откритъ като че бѣха го лишили отъ всякия му животъ и той сѣдѣше на стола си тѣй немощентъ като човѣкъ, който току що се съвзема отъ слѣпчевъ ударъ. Яковъ го гледаше съ дълбоко съчувствие. Той одга можеше да вѣрва, че този бѣ вчерашниятъ г-нъ Джрбинъ, който бѣ вървѣлъ съ него отъ Норудската фабрика до дома му. Изгледа му бѣ дѣйствително за съжаление. Обикновено тѣй гордѣливъ въ дрехи и обноска, противоположността бѣ сега поразителна. Той отправете бѣгли погледи ту къмъ единия стражаръ ту къмъ другия, ту къмъ Якова ту къмъ г-на Алфордъ, и най-послѣ затвори очитѣ си като въ несъзнателностъ. Изпърво детективитѣ—защото тѣ бѣха видѣли доста отъ другата страна на живота — мислѣха че той се приструва; но слѣдъ малко тѣ дойдоха до по-справедливи заключения. Бѣдниятъ човѣкъ! Слабостта си, многогодишниятъ развратъ, които той бѣ укривалъ, изведнѣжъ се показаха, и въ неговия случай,

както въ случая на всекой човѣкъ, грѣха му го намѣри.

Като отвори чантата, г-нъ Алфордъ намѣри изтеглениѣ пари за заплатитѣ на работниците, и даже много повече. Фактътъ бѣ, че г-нъ Джрбинъ бѣ изтѣглил до стотинка паритѣ, за които фабриката имаше кредитъ въ Норудската банка, като даде нѣкоя причина на касиера за изтѣглянето на толкова много пари. Като видѣ, че паритѣ бѣха безопасни — доста важна работа за г-на Алфордъ, защото той бѣ въ по-голѣми парични мжнотии отъ колкото хората си въображаваха — той тогава обърна малко внимание върху г-на Джрбинъ. Като стражаритѣ, той изпърво бѣ наклонентъ да мисли, че г-нъ Джрбинъ се само прѣструваше, но като го запита нѣколко пѣти, и получи несвързани отговори, той видѣ че нещастниятъ човѣкъ бѣ побърканъ умственно и че краятъ може да бжде сериозентъ.

„Вие ще останете тука тази вечеръ,“ каза той на г-на Джрбинъ съ сжщия повелителентъ начинъ, както бѣ му говорилъ на станцията.

Послѣ повика стражаритѣ на страна и нарѣди щото единиятъ отъ тѣхъ да занимава сжщата стая съ г-на Джрбинъ. Другиятъ се завърна на полицейския участъкъ, доста по богатъ встѣдствие на вечерната му работа. Слѣдъ тази разпорѣдба, като г-нъ Джрбинъ бѣ отведенъ въ стаята си, г-нъ Алфордъ обърна вниманието си къмъ Якова. Не че на Якова бѣ станало мжно — защото той в. ждаше колко загриженъ и смутентъ бѣ г-нъ Алфордъ.

Г-жа Алфордъ и Дарнела сж въ библиотеката,“ каза той. „Азъ имъ казахъ, че вие може да сте на този влакъ, и че ще прѣкарате ношѣта съ насъ.“

„Да кажемъ вечерѣта вмѣсто ношѣта“ отговори Яковъ. „Единъ тренъ трѣгва отъ тука около срѣдношъ и свързва съ другъ въ Брентонъ. Това ще ми даде възможностъ да стигна въ Норудъ на врѣме за да може г-нъ Адамсъ да на-

прави платежния листъ. Утрѣ е платеженъ день.“

„Работниците могат да почакаят единъ день,“ отговори г-нъ Алфордъ, задоволенъ обаче отъ внушението.

„Да, но закѣсняването ще подигне питанье и ще причини разни слухове. Азъ зная Норудъ, г-нъ Алфордъ.“

„Има нѣщо въ това,“ каза другиятъ.

Той не искаше да се прѣскаят слухове точно сега. Едно нѣщо въобще води къмъ друго, както бѣ се научилъ отъ горчива опитностъ. Какво да е отражение на Норудската фабрика по туй врѣме може да причини голѣма врѣда. Той видѣ, прочее, силата на Яковото внушение. Тогава му дойде на умъ да отиде съ Якова и да се споразумѣе съ г-на Адамсъ за нѣкого, който да завземе мѣстото на г-на Джрбинъ.

Като влѣзе въ библиотеката, Яковъ прие най-сърдечна срѣща отъ г-жа Алфордъ и отъ Дариела. Хербертъ сжщо бѣ тамъ, и той се виждаше толкова сърдеченъ колкото и другитѣ. Понеже г-нъ Алфордъ бѣ говорилъ свободно на завръщанье отъ канцеларията за г-нъ Джрбиновото избѣгване, и че Яковъ трѣгналъ да го търси, тѣ всички почувствуваха, че единъ тѣжъкъ товаръ бѣ отваленъ, и главно чрѣзъ Якововата енергия и бързина.

„Тази твоя кѣща се вижда бързо да се съзидва, Якове,“ каза Дариела, когато тѣ намѣриха случай да останатъ сами.

„Вне помните това?“ попита Яковъ, съ едно очудване, което той не искаше да крие.

„Разбира се. Азъ съмъ внимателно слѣдила отъ тогава, както зидаря тѣй и зданието, каза Дариела, съ нейния сладкъ, непристоренъ начинъ. „Ние и двамата мислѣхме тогава за кѣща, но слѣдъ всичко тя е животътъ.“

„Това е г-нъ Белмонтова идея.“

„Азъ я зехъ отъ г-нъ Белмонтъ.“

„Но тя е моя идея сега.“

„Тѣй сжщо и моя.“

„Почти всѣкога, кога замислявамъ по-

край кѣкоя кѣща, азъ мисля за съзиданье живота.“

„Азъ не мога да кажа това, защото като живѣе човѣкъ въ Нью Йоркъ, той вижда сѣ кѣща. Обаче това често ми дохожда на умъ.“

„Обичате ли Нью Йоркъ?“ попита Яковъ като промѣни разговора спорѣдъ едно внушение на г-нъ Белмонтъ, който каза, че повечето челоуѣци гонятъ една идея както биха гонили една катерица догдѣ най-послѣ я прогонятъ на нѣкое дърво.

„Да, но азъ обичамъ Норудъ повече. Шумътъ отъ фабриката, бучението на водата, дърветата, птицитѣ, цвѣтата, о, живота въ всѣко отношение ми е по-драгъ отъ колкото въ Нью Йоркъ. Когато „моя корабъ пристигне,“ азъ имамъ намѣренье да купя кѣщата на г-жа Марло „да живѣя за всегда въ Норудъ.“

„Значи вне имате и корабъ?“

„Да, наистина.“

„Тя трѣбва да е добра флота.“

„Много добръ казано, Яковъ. Но тя е била по море за дълго врѣме. Боя се, че повечето отъ боята и знамената сж изчезнали. Но ако тя се завърне безопасно въ пристанището, тѣзи нѣща не сж отъ голѣма важностъ.“

„Мога ли да попитамъ за името на тази приятна морска владѣтелка.“

„Боя се, че ще трѣбва да чакате. Макаръ че може де се види странно, моята флота е оставила пристанището и се намира въ бурни води; обаче никакво име не е написано на нея.“

„Отъ сега нататкъ Безименната ще бѣде флотата, за чието дохождане и отхождане, азъ ще бдя,“ отговори Яковъ сериозно, като мислеше още по-сериозно. Той помнеше, че г-нъ Белмонтъ бѣ казалъ еднажъ за Дариела:

„Помни думитѣ ми, Якове, Дариела ще напише една книга, която ще заслужи да се прочете.“

„Азъ ще се завърна утрѣ вечеръ,“ каза г-нъ Алфордъ на стражаря, който

вардеше г-на Джрбинъ. „Вие можете да наредите да стоите тука?“

„Да,“ отговори стражаря, който вече имаше доказателство на г-нъ Алфордвата щедростъ.

Като отиде на влака г-нъ Алфордъ намъри всичкитъ лѣгла завзети, и тъй двамата наши пжтници трѣбваше да сторятъ като много други — да сѣдятъ въ трена.

Естествено бѣ изъ пжтя г-нъ Алфордъ да поиска свѣдения за Джрбина, когато Яковъ говореше за писмата и голѣмата грижа на каснера да се задържатъ поне една седмица ако не повече.

„Какъ се усъмнихте у г-на Джрбинъ?“ попита г-нъ Алфордъ, като обърна остритъ си пронизителни очи къмъ Якова.

„Отъ разговора ми съ г-на Дотле.“

„Говори ли той за г-на Джрбинъ?“

„Не; не той говори за г-на Лянгдона.“

„Азъ не виждамъ какво общо е имало между единия и другия.“

Г-нъ Дотле ми говори тъй за Лянгдонъ, прѣданността му къмъ Норудската фабрика, и личната му честностъ, щото азъ почнахъ изведнажъ да мисля, че г-нъ Джрбинъ е ималъ нѣкои причини да ми говори тъй, както той сторн.“

„Постара ли се той да хвърли съмнѣние върху г-на Лянгдонъ?“

„Да; и ми се моляше за г-на Лянгдонъ.“ „Май деликатно положение за тебе, Якове.“

Г-нъ Алфордъ се усмихна като говореше. Отърваше му да се смѣе сега, защото чантата, която му бѣ причинила толкова мъжнотни, бѣ сега при него.

„Наистина,“ отговори Яковъ, „тъй като азъ, завземахъ г-нъ Лянгдоното мѣсто.“

„Това бѣ позорно отъ страна на Джрбинъ.“

Яковъ не каза нищо.

„Дошвятъ човѣкъ е всѣкога сграхливещъ,“ каза г-нъ Алфордъ, като гледаше къмъ Якова за отговоръ.

„Г-нъ Белмонтъ ми каза нѣщо за нѣкого, който ималъ силата на десетъ души, защото сърдцето му било чисто. Азъ мисля,

че правилото работи по обратния начинъ.“

„Ти отдавашъ голѣма важностъ на това, що г-нъ Белмонтъ казва,“ г-нъ Алфордъ каза сериозно.

„Азъ имамъ голѣми причини да права това. Г-нъ Белмонтъ е билъ изгнѣрѣдно благъ къмъ мене.“

„Г-нъ Адамсъ ми казва, че ти си единъ стѣлпъ въ Норудската църква, тъй ли е това?“

„Не че съмъ стѣлпъ; тухла или малко камъче ще е по-добра дума.“

„Ти приемашъ нѣщо отъ нея?“

„Много повече отъ колкото внасямъ.“

„Илаща си, значи?“

„Твърдѣ много. Вие знаете, че обѣщанието е стократно.“

Г-нъ Алфордъ не знаеше. Но и повечето хора не знаятъ. Обаче той отговори:

„Това е голѣма лихва за паритъ на единъ човѣкъ.“

„Паритъ сж най-малката частъ въ пел.“

Сега бѣ рѣдътъ на г-нъ Алфордъ да мълчи. Той не можеше да не се пита каква бѣ ползата въ неговия случай. Защото вече за повече отъ тридесетъ години той бѣ работилъ, работилъ тѣжко и немуморимо. И що бѣ сиечелилъ той? твърдѣ малко, бѣ горчивата му забѣлѣжка. Той носеше добри дрѣхы; живѣеше въ хубава къща; движеше се между известни хора, но слѣдъ венчко положителнитъ слѣдствия не бѣха съразмѣрили съ изживената работа, фабриката не печелеше много парн. Други фабриканти отнемаха купувачитъ му. По-нови машини излазеха, които той не можеше да купи. Ъждащето не бѣ пастърдително. Хербертъ бѣ направилъ много разности, и сега сѣдѣше у дома безъ работа.

Кротката, изгнѣчена Даррела не бѣ приспособена да се бори съ шуменъ труденъ свѣтъ. Въ нѣколко години той ще изиграе ролята си, и тогава! Такива мисли не бѣха приятни, но по нѣкога тѣ му дохождаха противъ волята му.

„Когато бѣ ти на работа въ № 4, дойде ли ти нѣкога на умъ, че машинитъ може да се подобрятъ?“ попита той

Якова, повече за да отклони мислитѣ отъ колкото друго нѣщо.

„Да, г-не.“

„По кой начинъ?“

„Въ по-бързо произвеждане, и въ по-добра работа.“

„Потруди ли се нѣкога да сторишъ нѣщо?“

„Да, г-не.“

„И съ какъвъ успѣхъ?“

„Това остава да се види. До сега азъ съмъ направилъ само длъжината на об-разецъ, но съмъ твърдѣ увѣренъ за спо-дуката.“

„Ти си направилъ образецъ, казвайшъ?“

„Баща ми го направи отъ моитѣ пла-нове. Разбира се, че азъ му помагахъ, но той е вършилъ повечето отъ работата.“

„Колко време ви зема?“

„Година, може би и повече, но зашто работехме само вечеръ и въ излишни-тѣ си часове, зѣ то толкова дълго време.“

„Какво ще правите съ тази ваша ма-шина?“

„Ще ѝ вземемъ патентъ; послѣ ще я прѣдложимъ на васъ.“

Яковитѣ отговори бѣха тъй скромни, но така откровенни и положителни, што направиха впечатление на г-на Алфордъ. Той знаеше отъ дълго време, че маши-нитѣ въ № 4, бѣха стара мода. Но що можеше той да стори? Новитѣ машини коштуваха много и трѣбваше да се запла-ти доста на изобрѣтателитѣ.

„Ще имате ли довѣрие въ мене да ми покажете вашата машина?“ попита г-нъ Алфордъ.

„Разбира се. Или баща ми или азъ, ще ви я покажемъ, когато имате време.“

Тогава тѣ говориха върху други нѣща, и г-нъ Алфордъ се чудеше на Якововото познанство съ литература, политика, и машини. Той като че знаеше отъ всичко по-малко.

„Какъ сполучи ти да се научишъ тол-кова нѣща?“ попита той най-послѣ.

„Г-нъ Белмонтъ тури въ рѣцѣтъ ми една връзка ключове. Азъ съмъ само от-

ворилъ нѣкои отъ вратитѣ и съмъ по-гледналъ на вжтрѣ.“

„Ти не си прѣкаралъ голѣма частъ отъ врѣмето си на „Поний“, азъ съмъ увѣренъ.“

„Не,“ отговори Яковъ усмихнато. Но за очудване е колко може човѣкъ да из-върши въ единъ часъ всѣкоя вечеръ.“

Тѣ пристигнаха на време въ Норудъ, и г-нъ Алфордъ отиде съ Якова да за-куси у дома му, понеже частъ бѣ за закуска у Хърслевитѣ. Тѣ ставаха рано, понеже длъжността на г-на Хърсли го изискваше да се намира на фабриката прѣди да се почне работа. Разбира се, че г-нъ Алфордовото пристигане причини малко движение. Г-жа Хърсли се труде-ше да се покаже не разтревожена или нервозна, макаръ че тя вжтрѣшно бѣ. Но кафето бѣ готово, имаше и прѣвз-ходни пражоли; тъй што, г-жа Хърсли нѣмаше дѣйствителни причини да се сму-шава. Нели, странно да се каже, се смущаваше по-малко отъ майка си; на-противъ тя усѣщаше удоволствие отъ г-нъ Алфордовата визита. Тѣй сжщо и г-нъ Алфордъ, като сждимъ отъ охотата, съ която той гѣлташе храната.

Слѣдъ закуска той отиде на fabri-ката, придруженъ отъ Якова и понеже бѣ доста рано, малцина Норудчани ги видѣха. Но Целия Стебинсъ ги видѣ, и въ по-малко отъ десетъ минути, бѣ съобщила този фактъ на десетъ други. Тѣзи така сжщо бѣха дѣятелни, слѣдователно, до пладнѣ почти цѣлъ Норудъ знаеше, че г-нъ Алфордъ ималъ закуска у Хърсле-витѣ, и че отишълъ на фабриката заедно съ Якова.

Вдовица Ливвортъ каза нѣкои зловни нѣща за Хърслевитѣ, че станали голѣмци и гордѣливи, на всичко отъ което г-жа Дженкинсъ, която още държеше Хърсле-вия чинъ въ църква, се съгласи съ го-товността. Но понеже вдовица Ливвортъ имаше навикъ да говори зловни нѣща, малцина обрънаха внимание на думитѣ ѝ.

Кога отиде въ канцеларията, г-нъ Ал-фордъ имадълъгъ разговоръ съ г-на Адамсъ,

слѣдъ който той повика Якова, и сравниха писмата, за които той бѣ говорилъ, съ книгитѣ на фабриката. Намѣри се, че г-нъ Джрбиновитѣ лъжливи вписки бѣха почнали прѣди година, и бѣха по-сериозни отъ колкото изглеждаше на пръвъ погледъ. Нѣколко смѣтки, по които г-нъ Алфордъ зависеше за посрѣщаніе извѣстни задължения, били шконтирани отъ г-нъ Джрбинъ, и чуждестраннитѣ купувачи на фабриката се възползували отъ неговитѣ либерални условия. Ако бѣ постигналъ плана си да избѣгне съ изтѣгленитѣ пари отъ банката, г-нъ Алфордъ щѣше да има сериозни мъчности. Но даже сега той трѣбваше да употреби голѣми усилия за да се избави отъ мъчности. Но той бѣ бързъ, дѣятеленъ, изобрѣтателенъ и усиленъ търговецъ. Той рѣши да повика Херберта и да го назначи на г-нъ Макмастеровото мѣсто, като направи Макмастера касиеръ на г-нъ Джрбиново мѣсто. Понеже платежниятъ листъ бѣ направенъ, работницитѣ получиха редовно заплатата си, и отсъствието на г-нъ Джрбинъ не направи никакво впечатление. Тогазъ като зѣ г-на Адамсъ, той отиде съ Якова да види образа на новата машина и изведнѣжъ позна, че тя бѣ едно изобрѣтение отъ голѣма цѣна.

„Изведнажъ да заявишъ за патентъ; каза той на Якова. „Ако ти трѣбватъ пари, изтегли отъ г-на Адамсъ.“

Яковъ му благодари, но каза че си има доволно пари за всички разноси, включително и пжтнитѣ до Вашингтонъ, и поиска позволение да отсъствува.

„Да, съ всеко благодарение, и колкото по-скоро, по-добрѣ, другояче, нѣкой може да те надирѣвари. Всекога чукай желѣзото догдѣ е топло, Якове. Но азъ мисля че си вече научилъ това.“

„Да направя желѣзото топло е била главната ми грижа до сега,“ каза Яковъ приятно. „Удрѣнето е лесно, кога дойде врѣмето.“

„Като за единъ младежъ ти си сторилъ много добрѣ. Ако твоята машина излѣзе каквато азъ мисля да е, ти ще имашъ

доволно чукове да удриашъ колкото има нужда.“

Г-нъ Алфордъ тогава отиде въ къщи, ржкува се сърдечно съ г-жа Харсле и Нели, и се отпрати къмъ станцията, отъ гдѣто скоро бѣ на пътъ къмъ Нью Йоркъ.

На слѣдующия Понедѣльникъ Яковъ трѣгна за Вашингтонъ, като срѣщна въ Нью Йоркъ г-на Алфордъ, който знаеше по-добрѣ отъ Якова значението на машината.

Изъ пжтя дума стана за г-нъ Джрбинъ и г-нъ Алфордъ каза на Якова, че по настояване на г-жа Алфордъ и Дариела, той се отказалъ да го прѣслѣдва.

„Постѣ вѣстницитѣ щѣха да направятъ доста шумъ, освѣнъ дѣто хората щѣха да мислятъ, че ние не сме строги въ нашитѣ търговски работи. Азъ не искамъ такива нѣща за нѣколко причини. Джрбинъ е сега при майка си. Разбира се, че той даде много обѣщания, и се моли да му дамъ още единъ случай. Но азъ не можихъ да сторя това. Фактъ е, че Джрбинъ е човѣкъ, който не заслужа довѣрие.“

„Каквото г-нъ Белмонтъ парича,“ къща съградена на пѣсѣкъ.“

„На, Якове, ти пакъ привѣждашъ г-нъ Белмонтъ. Що иска да каже той съ къща на пѣсѣкъ.“

Явно бѣ, че г-нъ Алфордъ не бѣ запознатъ съ извѣстната притча, другояче той не би задалъ такъвъ въпросъ.

„Животъ безъ основа е, което иска да каже г-нъ Белмонтъ, макаръ че той го туря въ друга форма.“

„Това описва точно бѣдния Джрбинъ. Той обича да се показва, и е малко привлекателенъ, но въ него нѣма никаква сила или цѣль. Той вѣроятно ще отиде на западъ, ще влѣзе между рудокопачитѣ, ще се скара съ нѣкого, и тамъ ще бѣде краятъ му.“

„Тѣй като г-нъ Алфордъ бѣ ходилъ нѣколко пжти въ Вашингтонъ, и бѣ посѣщавалъ патентовата канцелария, той знаеше най-лесния начинъ за постигане цѣльта на тѣхното пжтешествие. И тѣй тѣ заявиха, машината се вписа рѣдовно, Я-

ковъ тури потрѣбнитѣ книжа въ джеба си, и се завърна въ Норудъ.

И сега четири години сж се изминали вече, и ние сме пакъ въ малката Норудска църква. Свѣтътъ юнски день е; такъвъ день въ какъвто трѣбва да има една свадба — Църквата е вкусно украсена и укичена съ рании лѣтни цвѣта, съ розови букети, които пълнятъ църквата съ благовонна миризма.

Цѣлъ Норудъ се е събралъ; защото даже книжната фабрика е затворена за да се даде случай на работниците да присѣдствувать.

Целия Стебинсъ е тамъ въ свѣтла прѣмѣна. Вдовца Линвортъ, и г-жа Дженкинсъ сж чудесно наковтени. Любезната г-жа Марло е сѣднала на единъ отъ задържанитѣ чипове, и при нея е г-жа Колинсъ, тържествена и сериозна като всѣкога. Но г-нъ Колинсъ никога не е билъ тъй честитъ въ живота си. Очитѣ му почти ще изхвъркнатъ отъ трѣптение и оголѣлата му глава чудесно лъщи. Деньтъ е великъ за г-на Колинсъ. Той има на ржцѣтъ си най-голѣмата свадба, която е нѣкога ставала въ Норудъ, и цѣлата грижа на свадбинското угощение е възложена на него.

Изпърво г-нъ Алфордъ мислеше, че тази работа трѣбва да се даде на нѣкой Нью-Йоркчанинъ, но Дариела тъй настояваше за г-на Колинсъ, щото всичко се възложи нему. Колко се длѣжеше това на Якова, не е наша работа. Но явно е, че Яковъ имаше прѣстъ въ тази разпорѣдба. Нѣщо повече той и Дариела играеха главната роль въ цѣлата работа. И всичко се случи по най естествения пѣтъ. Якововото изобрѣтение се указа успѣшно. Г-нъ Алфордъ се изведиъжъ възползува отъ него, като плати на Якова една добра сумаца. Послѣ прѣзъ лѣтата, които Алфордовитѣ прѣкарваха повечето въ Норудъ, Яковъ често отиваше въ тѣхната кжца, като прѣкарваше по нѣкога цѣла вечеръ тамъ.

Една вечеръ, кога сѣдѣха на верандата съ Дариела, той каза:

Моята каша е съградена, Дариела, но тя се нуждае отъ домакиня.“

Дариела го погледа една двѣ минути усърдно прѣди да отговори. Послѣ тя каза: „Моята флота е пристигнала, Якове, но тя се нуждае отъ единъ капитанъ.“

Послѣ други нѣща се говореха, които насъ не ни интересувать.

Разбира се, че г-нъ Белмонтъ извърши обрѣда, сжщо че и г-нъ Дотле присѣдствува. Но той не участвува въ службата, защото нему се падна да е „деверъ;“ а Нели „деверица.“ Въобще се разбира, че Норудъ ще види скоро и друга свадба, на която вѣроятно Нели ще е невѣстата. Г-нъ Дотле казва, че пастирската кжца въ Милбрукъ е много осамотена, за това той прѣкарва свободнитѣ си вечери у Хрслевитѣ.

„Вашето момче може да съгради и друга книжна фабрика, или даже по-голѣмъ палатъ на хѣлма, „каза г-нъ Белмонтъ на г-жа Хрсли, слѣдъ като младата двойка бѣ отпѣтувала къмъ станцията верѣдъ порои отъ орьсъ, смѣхъ и благопожелания, „но неговиятъ собственъ животъ — правъ, мжжественъ, честенъ — е дѣйствителната кжца, що Яковъ построи.

Прѣвелъ: Павелъ Тодоровъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Църковно-обществен. в. „Свѣтътникъ“, основанъ въ 1879 год. ще излиза и прѣзъ идущата 1902 год. по сжщата програма и сжщия съставъ на сътруднитѣ му.

Годишната му цѣна въ княжеството е 8 лева, а задъ граница — 10 лева.

Настоятели, които събератъ 10 год. теч., ще се ползуватъ съ едно, а 20—съ три.

Редакт.-Издатель: Игнатий Рилский.

В. „Зорница“, Год. XXII, започва да излиза отъ Януарий 1-й прѣзъ 1902 год. въ гр. Пловдивъ.

Абонаментъ за България е: за година 4 лева; полугодишенъ 2.50 лева; тримѣсеченъ 1.50 лв.

За странство: годишенъ 6 л.; полугодишенъ 3.50 л.; тримѣсеченъ 2 лева.